ಜ್ಯೋತ್ಸ್ನಾ ಕಾಮತ್*

ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಿಲ್ಪ, ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಚ

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಚಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಲಗುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಮಂಚದ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರ ಭಾರತದವರೂ ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮರದ ಮಂಚ, ಹೊರಸು (ಖಟಿಯಾ) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ತಂದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಸಮಶೀತೋಷ್ಣ ಮತ್ತು ಉಷ್ಣ ಹವಾಮಾನದಿಂದಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಮಂಚಕ್ಕೆ ಶರಣು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸಿರಿ ವಂತಿಕೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶತಕಗಳಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಮಂಚಗಳ ವೈವಿಧ್ಯಮಯತೆ ಬೆರಗು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹದು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸನ, ಶಿಲ್ಪ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳಿಂದ ಈ ಲೇಖನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮಾಹಿತಿ ಆಕರಾದಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಮಧ್ಯ ಯುಗದಲ್ಲಿಯೋ ಬಸವಣ್ಣನವರು "ಓಡೆತ್ತ ಬಲ್ಲುದು ಅವಲಕ್ಕಿಯ ಸವಿಯ, ಕೋಡಗವೆತ್ತ ಬಲ್ಲದು ಸೆಳೆ ಮಂಚದ ಸುಖವ[1]" ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದರು. ಸೆಳೆ ಮಂಚದ ಸುಖ ಸವಿಯಲು ವಿಶೇಷ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದು ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಚಾಲುಕ್ಯ ಭೂಪಾಲ ಮುಮ್ಮಡಿ ಸೋಮೇಶ್ವರನು (೧೧೨೬-೧೧೩೮ ಕ್ರಿ.ಶ.) ಮಾನಸೋಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಅರಸರು ಮತ್ತು ಧನಿಕರು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಲವಾರು ಮಂಚಗಳ ಪ್ರಕಾರಗಳ ವಿವರಗಳಿವೆ.[2] ನಂಜುಂಡನ ರಾಮನಾಥ ಚರಿತೆ (೧೬ನೇ ಶತಕ)ಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಾಜಿಯ ಶಯ್ಯಾಗೃಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಂಚಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪರಮಂಚ, ಶಕುನಿ ಮಂಚ, ನಳನಳಿಸುವ ತೂಗುಮಂಚಗಳಿದ್ದವು.[3] 'ಭರತೇಶ ವೈಭವ' ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಬಂಗಾರ, ಲೋಹ, ಶ್ರೀಗಂಧ, ತೇಗು, ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಮಂಚದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ.[4]

---

* ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಆಕಾಶವಾಣಿ ನಿಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು ಕೇಂದ್ರ, ಬೆಂಗಳೂರು.

1 ಭಕ್ತಿ ಭಂಡಾರಿ ಬಸವೇಶ್ವರರ ವಚನಗಳು, ಸಂ : ಆರ್.ಸಿ. ಹಿರೇಮಠ—ಭಕ್ತಸ್ಥಲ ೯೭ನೇ ವಚನ ಪುಟ ೮೨

2 ಮಾನಸೋಲ್ಲಾಸ : ಸೋಮೇಶ್ವರ, ಸಂಪುಟ ii ಅಧ್ಯಾಯ ೯ ಮತ್ತು ೧೮ ಶಯ್ಯಾಭೋಗ ಪು. ೯೮-೯೯, ಪು. ೧೪೩-೧೪೪

3 ನಂಜುಂಡನ ರಾಮನಾಥ ಚರಿತೆ : ಭಾಗ ii ಅಧ್ಯಾಯ ೩೬ : ಪದ್ಯ ೯೮

ಸೆಳೆಮಂಚ ತುಪ್ಪುಳವಾಸಿನ ಚಪ್ಪರ ಮಂಚ
ಶಕುನಿ ಮಂಚ, ನಳನಳಿಸುವ ತೂಗುಮಂಚ
ತೊಳಪ ಕುರಾಡ ಮಂಚಗಳಾ ಸೆಜ್ಜೆಯ
ನಿಳಯದೊಳಗೆ ಕಣ್ಗೆಸೆದವು.

4 ಭರತೇಶ ವೈಭವ : ಶಯ್ಯಾಗೃಹ ಸಂಧಿ. ಪದ್ಯ. ೨೫-೨೬ "ಕಾಂಚನ ಮಂಚ, ಮಾಣಿಕ ಮಂಚ, ಶ್ರೀಗಂಧ ಮಂಚ, ಪೊಂಮಡಿ ಬೆಳ್ಳಿ ಮಂಚ, ಪಂಚರತ್ನ ಮಂಚ, ಚಪ್ಪರ ಮಂಚ, ಗುಜ್ಜರಿಗಾಲ ಮಂಚ, ಮೇಲುಪ್ಪರ ಮಂಚ, ಶಕನು ತೂಗುಮಂಚ, ಸೆಳೆಮಂಚ"

ಪಂಪನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲೋಹದ ಮಂಚಗಳೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು.[5] ವಿದೇಶೀ ಪ್ರವಾಸಿಗರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂಚಗಳ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಗಮನಿಸಿ ವಿವರಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟದ್ದಾರೆ. ಮಾರ್ಕೋಪೋಲೋ (೧೩ನೇ ಶತಕ) ಬೆತ್ತದಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಒಂದು ತರಹದ ಮಂಚವನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶದ ಜನ ಬಳಸುತ್ತಿದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದ. ಇದು ಎಷ್ಟು ಚಮತ್ಕಾರಿತವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತೆಂದರೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಾಗ ಕೇವಲ ದಾರ ಎಳೆದು ಮಂಚವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ತೂಗಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು.[6]

ಕರ್ನಾಟಕದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಹರಡಿಕೊಂಡ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಯ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರದ ಮಂಚಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಾಳಿಗೆ, ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ಎಳೆ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಲು ಬಳಸುವ, ತೀರ ಹಗುರವಾದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಬಟ್ಟೆಯ ಪಟ್ಟಿಗಳಿಂದ (ಪಟ್ಟಿಕಾಭಿಃ ಸುಗುಂಫಿತಃ) ಹೆಣೆಯುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಸಾಗಿಸಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಗುಜ್ಜರಿಗಾಲಿನ ಮಂಚ, ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದು ದಪ್ಪ ಮುರುಟಿದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದು ಇಡೀ ಪುಟ್ಟ ಸಂಸಾರವನ್ನೇ ಹೊರಬಲ್ಲುದಾಗಿತ್ತು. ಸೆಳೆಮಂಚ ಅಥವಾ ತೂಗುಮಂಚ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲೋಹಗಳಿಂದ ನವಿರಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ಸ್ಪ್ರಿಂಗಿನ ಪುಟಿದ ಸುಖವನ್ನು ಹಲವೊಂದು ಸಲ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆತ್ತದ ಸೆಳೆ ಮಂಚಗಳೂ ಇದ್ದವು. ನವವಿವಾಹಿತರಿಗೆ ಸಂತೋಷ ನೀಡುವ ವರಮಂಚಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಇವುಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ವೀಳ್ಯದ ಡಬ್ಬಿ, ಡವಕೆ, ಮಧುವಿನ ಹೂಜೆ, ನೀರಿನ ಚೊಂಬುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. "ಲವ" ಮಂಚಕ್ಕೆ ಬೆತ್ತದ ಮೈ, ಚರ್ಮದ ಹೊದಿಕೆಯಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಸವ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ವಾರಾಂಗನೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓರಣವಾಗಿ ಹೊಂದಿಸಿದ ಹಾಸುಮಂಚ, ಉಯ್ಯಲವಾಸುಮಣೆ, ತಲೆಗಿಂಬು, ಮೇಲ್ಮಡಿಗಳಿದ್ದ ಹಾಸು ಗದ್ದುಗೆಗಳಿದ್ದು, ಕುಂಚ–ಕಾಳಂಜಿ, ತೆರೆಗಿಂಡಿ, ತಂಬುಗೆ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಡುತ್ತಿದ್ದ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ.[7] ಅರಸರ, ಸಿರಿವಂತರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮಂಚಗಳಿಗೆ ರೇಶ್ಮೆಯ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟು ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮುದ್ರದ ನೊರೆಯಂತೆ ಮನೋಹರವಾದ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ರೇಶ್ಮೆಯ ಮೇಲ್ಹಾಸು ಹೊಂದಿದ ಹಂಸ ತೂಲಿಕಾತಲ್ಪವಿರುತ್ತಿತ್ತು.[8] ಸೋಮೇಶ್ವರನು, ಋತುಮಾನಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ವಿವಿಧ ಹಾಸಿಗೆಗಳನು ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ವಸಂತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಂಸ ತೂಲಿಕೆಯದು, ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಹಾಸಿಗೆ, ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಯದು, ಶರತ್ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಹೂ, ಕೇಸರ ದೋಲಾಮಂಚ[9] ಗಳ ಹಾಸಿಗೆಗಳು ಉತ್ತಮವಾದವುಗಳು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರದ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದರೂ ಅವುಗಳೊಳಗೆ ಏನು ತುಂಬಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗುವದಿಲ್ಲ

ಮಂಚಗಳ ವಿನ್ಯಾಸ, ಹಾಸಿಗೆ–ಹೊದಿಕೆ, ಗದ್ದಿಗೆಗಳ ಅಂದ ಚಂದವನ್ನು ಆ ಕಾಲದ ವರ್ಣಚಿತ್ರಗಳಿಂದ ಅರಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕುಶಲ ಕರ್ಮಿಗಳಿಂದ ಮಂಚದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕುಸುರಿಗೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ ಅಲಂಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲದೇ ಆಕರ್ಷಕ ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ಸಿಂಗರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೇಡಿಕೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಏಳು ಪ್ರಕಾರದ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿಂಜಿದ ಹತ್ತಿ, ಹಂಸದ ತುಪ್ಪುಳ, ಎಲೆ-ಚಿಗುರುಗಳು, ಕಮಲದಂತಹ ಮೃದು ಹೂಗಳು, ಹೂ ಕೇಸರಗಳು, ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. 'ತೋಯಶಯ್ಯೆ'ಯನ್ನು ಚರ್ಮದ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ಸೋರದಂತೆ ಭದ್ರಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹದಗೊಳಿಸಿದ ಚರ್ಮದ ಮೇಲ್ಹಾಸುಗಳ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ ಕಸೂತಿಯಿದ್ದು ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನಾವ ದೇಶವೂ ಪಡೆದಿಲ್ಲವೆಂದು

5 ಪಂಪನ ಆದಿಪುರಾಣ : ಹನ್ನೊಂದನೆ ಸಂಧಿ. ಪದ್ಯ ೭೬
6 ಪ್ರವಾಸಿ ಕಂಡ ಇಂಡಿಯ : ಸಂ. ii ಪು. ೩೧ ಹಾಗೂ ೪೩
7 ಭೀಮಕವಿಯ ಬಸವ ಪುರಾಣ : ಕಾಂಡ ೩ ಸಂಧಿ ೧೨ ಪದ್ಯ ೫-೧೬
8 ಆದಿಪುರಾಣ ಸಂಧಿ ೫ ಪದ್ಯ ೨೩ ; ನೇಮಿನಾಥ ಪುರಾಣ ಸಂಧಿ ೪ ಪದ್ಯ ೫೫
9 ಮಾನಸ ಸೋಲ್ಲಾಸ ಸಂ. ii ಅಧ್ಯಾಯ ೧೮ ಪದ್ಯ ೯೩

ಮಾರ್ಕೊಪೋಲೊ ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾನೆ.[10] ಸೋಫಾ ಅಥವಾ ಸೆಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹೋಲುವ ಗದ್ದಿಗಳು ವರ್ತುಲ, ಲಂಬ ವರ್ತುಲ, ಚಪ್ಪಟೆಯಾಕಾರದವು ಇದ್ದು ರೇಶ್ಮೆಯ ಹೊದಿಕೆಯ ಆಸನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಿತ್ತಾರದ ಅಂದ ಚಂದದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಸುತ್ತಿದ್ದರು. ದಿಂಬುಗಳಿಗೆ ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಪರಿಪಾಠವೂ ಉಳ್ಳವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಆದಿಲ್‌ಶಾಹಿಗಳ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ದಕ್ಕಣೀ ಶೈಲಿಯ ಚಿಕಣಿ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯೋರ್ವಳು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಪವಡಿಸಿರುವುದನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎರಡು ತಲೆದಿಂಬುಗಳ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮೆತ್ತಗಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ವಿರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಂಚದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳ ತಟ್ಟೆ, ಸುರೆಯ ಪಾತ್ರೆಗಳಿವೆ. ಬೆಕ್ಕೊಂದು ಯಜಮಾನಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಮ್ಯಾಂವ್ ಗುಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅದರ ಮರಿ ತಾಯಿಯ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯಲು ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಶ್ರವಣಬೆಳ್ಗೊಳದ ಜೈನ ಮಠದ ಭಿತ್ತಿ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅರವಿಂದ ಎತ್ತರವಾದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ವಿರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಸುರಿ ಕೆಲಸದ ಮೇಲ್ಹಾಸನ್ನು ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ (೧೭೯೪–೧೮೬೮) ರಚಿತವಾದ ಸೌಗಂಧಿಕಾ ಪರಿಣಯ ಕಲ್ಲಚ್ಚಿನ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ, ಅರಸ–ಅರಸಿಯರು ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರದ ಮಂಚಗಳಲ್ಲಿ ಪವಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಚಪ್ಪರ ಮಂಚವನ್ನು ಹಾಸಿಗೆ, ದಿಂಬುಗಳನ್ನು ಚಿತ್ತಾರಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಲಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೇ ಚಪ್ಪರದಿಂದ ಅಲಂಕೃತ ತೆರೆಗಳನ್ನು ಇಳಿಬಿಡಲಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಉದ್ದವಿಲ್ಲದ ಮಂಚಕ್ಕೆ ದಪ್ಪವಾದ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಜೋಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನ ರಾಜ ದಂಪತಿಗಳು ಮೈಗಂಟೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ಇಂಥ ಮಂಚಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಸುಮಾರು ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರಚಿತವಾದ ಸಚಿತ್ರ "ಶ್ರೀ ತತ್ವನಿಧಿ" ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಮಂಚಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ತೂಗು ಮಂಚಗಳಂತೂ ತುಂಬ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದವು.

ಸೀಬಿಯ ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ದೇವಾಲಯದ ಮುಚ್ಚಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ರತಿಕ್ರೀಡೆಯ ಭಿತ್ತಿ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ವಿಧದ ಮಂಚಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಕಾಮಿನಿಯೋರ್ವಳು ಪವಡಿಸಿದ ತೂಗು ಮಂಚವನ್ನು ಜೋಕಾಲಿಯಂತೆ ತೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ನವನವೀನ ಡಿಝ್ಯಾನ್‌ಗಳ ಫರ್ನಿಚರ್ ಹೊಂದುವ ಹವ್ಯಾಸವುಳ್ಳ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕರು ಇಂಥ ಕಲಾತ್ಮಕವಾದ ಕುಸುರಿ ಕೆಲಸದ ಮಂಚಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ತಂದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ ಬೇಡಿಕೆ ಬರುವದು ಖಂಡಿತ.

---

10 ಪ್ರ.ಇ. ಸಂ. ii ಪು. ೪೨